

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Ing. D. M.**
bytem B. N. 2332/45, B.
zastoupen Mgr. Alešem Charvátém, advokátem
sídlem Kozí 4, Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské náměstí 1, Brno

za účasti: **IZOKRAT CZ, spol. s r.o.**
sídlem Vídeňská 237/136, Brno
zastoupen JUDr. Milanem Zábržem, advokátem
sídlem Veverčí 57, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. MMB/0381456/2018 ze dne 26.9.2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. MMB/0381456/2018 ze dne 26.9.2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Řečkovice a Mokrá Hora, č.j. MCBRMH/004632/18/2100/SVDE ze dne 28.5.2018, kterým podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 30.6.2017 (dále jen „stavební zákon“), nebyla dodatečně povolena změna stavby objektu G. x v B. na pozemku parc. č. x v k.ú. x, spočívající v nástavbě 3. a 4. NP (podkroví) a ve stavebních úpravách objektu, budovaných za účelem změny užívání, a to na bytový dům o 11 bytových jednotkách, prováděné v rozporu se stavebním povolením č.j. MCBRMH/001719/16/2100/SVDE ze dne 21.3.2016, neboť stavebník a současně vlastník stavby neprokázal soulad stavby s požadavky § 129 odst. 3 písm. a) a c) stavebního zákona.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí, a to mimo jiné z důvodu „překotnosti úkonů“ stavebního úřadu, pro absenci přezkoumatelných zákonných důvodů majících oporu ve skutkovém stavu s odkazem na příslušné právní předpisy, pro nedostatečné zjištění skutkového stavu a z toho důvodu, že skutečnosti, které vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, nejsou obsaženy ve správním spisu. Z napadeného rozhodnutí není dle názoru žalobce zřejmé, jakými úvahami se žalovaný při rozhodování řídil a k jakým závěrům na jejich základě dospěl.
3. Dále žalobce namítá podjatost oprávněné úřední osoby – M. P., která je manželkou jednatele a společníka společnosti KAP CZ, s.r.o., která před stavebním úřadem vystupovala v pozici účastníka řízení, a současně má s manželem ve společném jmění manželů pozemek parc. č. x v k.ú. x, jehož součástí je budova č.p. x, v níž má uvedená společnost sídlo. K tomu žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 7 A 31/2002-33 ze dne 9.1.2004 a č.j. 6 A 94/2002-40 ze dne 4.9.2004.
4. Žalobce dále opakovaně namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu a s tím související porušení zásady materiální pravdy. V této souvislosti žalobce uvádí, že správní orgán neprovedl jím navržené důkazy, přičemž takový postup v rozhodnutí neodůvodnil. Současně správní orgán a následně ani žalovaný neupozornil žalobce, že nejsou splněny požadavky podle § 129 odst. 3 písm. a) a c) stavebního zákona a žalobce nebyl správním orgánem vyzván k doplnění podkladů žádosti, aby mohla být kladně vyřízena; tím současně došlo k porušení legitimního očekávání žalobce. Dále žalobce uvádí, že stavební úřad v jiných řízeních postupoval odlišně a obdobné stavby povolil, k čemuž odkazuje na „nerodinný“ dům na adrese C. 4a. Stavbou žalobce přitom dle jeho názoru nebude

zasaženo do oslunění zahrad, nedojde k porušení statiky sousedních objektů, nebude narušena pohoda bydlení v sousedních nemovitostech a záměr se nevymyká stavu daného území; nadto žádná z uvedených skutečností nebyla stavebním úřadem či účastníky řízení prokázána a o opaku svědčí kladná závazná stanoviska dotčených orgánů, které se emisemi ze stavby zabývaly. Na podporu svých závěrů žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 172/2017-29 ze dne 31.5.2018. Žalobce trvá na svém názoru, že stavba i nadále bude svým účelem domem pro bydlení, je umístěna v plochách určených pro bydlení a je proto nutné přiměřenost posuzovat s přihlédnutím k daným poměrům.

5. Dále žalobce brojí proti tomu, že stavební úřad uznal námitky účastníků řízení za oprávněné, neboť v takovém případě správní orgán jednal v rozporu s § 89 odst. 3 a 4 a § 114 odst. 3 stavebního zákona – stavební úřad měl dle názoru žalobce námitky vypořádat za použití obecných požadavků na výstavbu dle vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška o technických požadavcích na stavby“), a kladných závazných stanovisek dotčených orgánů.
6. Žalobce rovněž namítá porušení zásady proporcionality a zneužití moci správním orgánem.
7. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje ji jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále jen s.ř.s./), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání, neboť byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Nejprve bylo třeba se zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení.
12. Podle § 76 odst. 1 s.ř.s. soud napadené rozhodnutí zruší pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, nebo pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

13. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. V dané věci je z výroků napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí zřejmé, jak bylo ve věci rozhodnuto. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uváděnými námitkami a rozhodnutí ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu podrobně odůvodnil, včetně odkazu na příslušná ustanovení právních předpisů. Zdejšímu soudu jsou nosné důvody, na nichž rozhodnutí stojí, jasně patrné. Ani o skutkovém stavu, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, není v posuzované věci sporu; skutkový stav ze správního spisu vyplývá jednoznačně, i když žalobce nesouhlasí se závěry, které z něj žalovaný a stavební úřad vyvodili. Současně zdejší soud neshledal, že by stavební úřad či žalovaný ve správním řízení postupovali „překotně“ (žalobce toto tvrzení nerozvádí). Zdejší soud tak obecné námitky nepřezkoumatelnosti důvodnými neshledal.
15. Žalobce dále namítá, že ve věci rozhodovala podjatá úřední osoba – M. P.
16. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
17. Podle § 15 odst. 2 správního řádu úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen "oprávněné úřední osoby").
18. Žalobci lze dát za pravdu, že M. P. působí u žalovaného v odboru územního a stavebního řízení, nicméně na oddělení územního řízení, v jehož působnosti není rozhodovat o odvoláních proti prvostupňovým rozhodnutím stavebních úřadů – to je v působnosti oddělení stavebně správního řízení. To plyne z vyjádření žalovaného k žalobě a žalobce to nijak nerozporuje. Současně se ze správního spisu podává, že oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu ve věci byl pověřen Mgr. Ing. M. B. a oprávněnou úřední osobou k podpisu vydaných rozhodnutí je JUDr. E. Ř. (záznam o určení oprávněné úřední osoby č.j. MMB/0288921/2018 ze dne 17.7.2018). Za těchto okolností, kdy M. P. nebyla pověřena jako oprávněná úřední osoba k vedení řízení a vydání rozhodnutí o odvolání žalobce a kdy žalobce ani neuvádí, že by měla jakékoli nadstandardní vztahy k oprávněným úředním osobám ve věci rozhodujícím, neshledal zdejší soud tuto žalobní námitku důvodnou; na uvedeném závěru ničeho nemění ani rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 7 A 31/2002-33 ze dne 9.1.2004 a č.j. 6 A 94/2002-40 ze dne 4.9.2004, na něž žalobce poukazuje, neboť ty se k podobné situaci nijak nevyslovují.
19. Pokud jde o věcné posouzení žádosti žalobce o vydání dodatečného stavebního povolení, pak žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu a s tím související porušení zásady materiální pravdy, porušení legitimního očekávání žalobce s ohledem na povolení

obdobných staveb v okolí a nesprávné posouzení vlivu předmětné stavby na pohodu bydlení v sousedních nemovitostech a narušení stavu daného území.

20. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
21. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
22. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídí stavební úřad odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
23. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
24. Jak vyplývá z dikce § 129 odst. 3 stavebního zákona, tak stavbu lze dodatečně povolit pouze při kumulativním splnění podmínek uvedených pod písm. a) až c) tohoto ustanovení. Stavební úřad se přitom v prvostupňovém rozhodnutí naplněním těchto zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby důkladně zabýval (str. 9 až 21 prvostupňového rozhodnutí); konstatoval především, že s ohledem na obecně závaznou vyhlášku statutárního města Brna č. 2/2004 o závazných částech Územního plánu města Brna stavba není v souladu s cíli a úkoly územního plánování (podmínka podle § 129 odst. 3 písm. a/ stavebního zákona). V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad dále uvedl, že *„[z]cela převažující a tudíž i zásadní pro tuto plochu, je zástavba rodinnými domy. V ploše jsou stávající objekty bydlení pouze charakteru bydlení rodinného. Výšková úroveň stávající zástavby 1 až 2 NP, příp. 1 až 2 NP+ podkrovní, představuje ucelenou linii zástavby, zejména té řadové v ulicích G. a D. Rodinný dům může obsahovat max. 3 byty, nezřídka se ale jedná o jednogenerační formu bydlení.“* Ve vztahu ke změnám předmětné stavby žalobcem pak stavební úřad shrnul, že *„[z]měnu stavby objektu G. 36, zahrnující nástavbu 3. a 4. NP (podkrovní), navýšení stavby o téměř 4 m, změnu užívání objektu, který naplňoval parametry rodinného domu (počet podlaží i bytových jednotek), na dům bytový s 11 bytovými jednotkami, navíc s absencí parkovacích míst ve stavbě či na pozemku stavby, nelze ve stabilizované ploše umístit, neboť by došlo k zásadní změně účelu a intenzity využití území, není dodržen charakter zástavby ani IPP (popsán podrobně níže) a nejedná se o zástavbu proluky ani dostavbu uvnitř stávajícího areálu. Dle výše uvedeného, se změna stavby G. 36 zásadně*

vymyká stávajícímu stavu území a nedodržuje regulační podmínky dané pro výstavbu ve stabilizované ploše.“

25. Uvedený závěr stavebního úřadu shledává zdejší soud správným a důkladně odůvodněným a současně zdůrazňuje, že již nenaplnění této podmínky vylučuje vydání dodatečného stavebního povolení pro posuzovanou stavbu, resp. změnu stavby.
26. Pokud jde o zjištění skutkového stavu, tak stavení úřad vycházel především ze skutečností zjištěných v rámci ústního jednání spojeného s ohledáním na místě dne 23.1.2018, přičemž tyto zjištěné skutečnosti, zvláště důkladné místní šetření včetně rozsáhlé fotodokumentace, následně vedly stavební úřad k výše citovanému závěru. Dle názoru zdejšího soudu tak stavební úřad dostatečně zjistil skutkový stav a naplnil zásadu materiální pravdy podle § 3 správního řádu.
27. Ani námitku žalobce, že bylo porušeno jeho legitimní očekávání, neboť obdobné stavby byly stavebním úřadem v okolí povoleny (žalobce uvádí stavbu na adrese C. 4a), pak zdejší soud důvodnou neshledal. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 6 Ads 88/2006-159 ze dne 24.2.2010, *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán“*. I kdyby tedy žalobce zmiňovaná stavba byla skutečně obdobného charakteru a byla povolena, nemohlo by tím být založeno legitimní očekávání žalobce, že bude povolena i jeho stavba. Jedná se totiž o stavbu jedinou, v kontextu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu samu o sobě nezpůsobilou založit legitimní očekávání žalobce. I přesto zdejší soud odkazuje na vypořádání této námítky v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaným (str. 9), kde je uvedeno, že *„[z] veřejně přístupné mapové aplikace lze zjistit, že se jedná o dům o dvou nadzemních podlažích, který je opatřen segmentovou střechou s využitým půdním prostorem“*. Stavba na adrese C. 4a se tak již počtem podlaží výrazně odlišuje od stavby žalobce, nehledě na skutečnost, že se nachází v sousedním (jiném) bloku, jak ostatně rovněž uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí.
28. Za těchto okolností nemůže obstát ani námitka žalobce, že se i nadále jedná o dům pro bydlení umístěný v ploše určené pro bydlení – předmětná stavba je dle územního plánu umísťována ve funkční stabilizované ploše BC, jejíž možnosti zastavění jsou územním plánem korigovány (str. 9 až 11 prvostupňového rozhodnutí), přičemž stavba žalobce se těmito regulacím místních poměrů vymyká (toliko maximálně dvoupodlažní rodinné domky), a to zejména s ohledem na „rozsah“ stavby a změnu účelu stavby (bytový dům s 11 jednotkami).
29. Pokud žalobce namítá, že nedojde k žádným nežádoucím zásahům způsobeným stavbou na okolní nemovitosti, pak tyto skutečnosti nebyly rozhodujícími při úvahách směřujících k negativnímu závěru stavebního úřadu; podstatnou byla okolnost, že stavba nenaplní již první z podmínek podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, tj. soulad s územně plánovací dokumentací. Žalobcem zmiňované dílčí názory stavebního úřadu tak nelze označit za klíčové argumenty pro vydání napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí; uvedené by jistě stavební úřad pečlivě posuzoval až v případě, kdy by předmětná stavba mohla být

potenciálně povolena, neboť by nebyla v rozporu s územně plánovací dokumentací. V posuzované věci tomu však bylo jinak a odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 172/2017-29 ze dne 31.5.2018 tak není namístě.

30. Dále žalobce zcela vágně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro neodůvodnění neprovedení žalobcem navržených důkazů. Žalobce však ani náznakem neuvádí, kterých důkazů se toto tvrzení má týkat a jaké skutečnosti jimi měly být prokázány. Takto formulovanou námitkou se soud může zabývat také jen v obecné rovině. Soudní řízení správní je totiž ovládáno dispoziční zásadou. Je tedy na žalobci, aby v podané žalobě nastavil referenční rámec přezkumu správního rozhodnutí, jímž je soud vázán (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 92/2005–58 ze dne 20.12.2005). Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. V dané věci žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu explicitně provedení dalších důkazů nenavrhoval a s ohledem na primární důvod nevyhovění žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení – nesoulad s územně plánovací dokumentací – by ani žádné další důkazní návrhy nemohly na závěry napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí mít zásadní vliv.
31. Namítá-li žalobce nezákonnost rozhodnutí i z toho důvodu, že jej stavební úřad, resp. žalovaný neupozornili na nesplnění podmínek obsažených v § 129 odst. 3 stavebního zákona a nevyzvali jej k doplnění jeho žádosti tak, aby mohla být kladně vyřízena, pak je třeba zopakovat, že primárním důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce byl rozpor stavby s územně plánovací dokumentací, což žalobce může jen stěží doplněním žádosti o dodatečné povolení (již fakticky stojící) stavby změnit; nadto se žalobce s těmito závěry stavebního řízení musel nejpozději v rámci prvostupňového rozhodnutí seznámit a mohl tedy činit další podání a doplnění v rámci řízení odvolacího. Ani tento postup stavebního úřadu či žalovaného tak nemůže mít na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv. Zdejší soud tak nepovažuje žádnou z těchto námitok za důvodnou.
32. Zdejší soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, podle níž stavební úřad jednal v rozporu s § 89 odst. 3 a 4 a § 114 odst. 3 stavebního zákona, pokud uznal námitky účastníků za oprávněné.
33. Ustanovení § 89 stavebního zákona se s ohledem na jeho dikci i systémové zařazení vztahuje toliko na řízení územní – v posuzované věci se však jedná o řízení o dodatečné povolení (změny) stavby; toto ustanovení se tak neaplikuje.
34. Podle § 114 odst. 3 stavebního zákona námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitok týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.
35. Stavební úřad tedy námitky posoudí 1) na základě obecných požadavků na výstavbu, 2) závazných stanovisek, 3) rozhodnutí dotčených orgánů nebo 4) technických norem. Ve

zbytku citované ustanovení stavebního zákona odchylně upravuje postup stavebního úřadu při podání námitek občanskoprávní povahy.

36. V posuzované věci stavební úřad postupoval striktně v souladu s tímto ustanovením stavebního zákona – pečlivě a názorově konzistentně vypořádal každou námitku od celkem šestnácti účastníků řízení, kterou posuzoval primárně na základě obecných požadavků na výstavbu, tj. obecně závazné vyhlášky statuárního města Brna č. 2/2004 o závazných částech Územního plánu města Brna. Na tomto místě nelze přisvědčit žalobci v tom, že obecné požadavky na výstavbu vyplývají toliko z vyhlášky o technických požadavcích na stavby; takový výklad by byl absurdní a nesmyslně zužující meze posouzení námitek podaných účastníky v řízení. Nadto žalobce opět ponechal tuto námitku ve zcela obecné rovině – ani náznakem neuvedl, jakým vypořádáním které konkrétní námitky měl stavební úřad citované ustanovení stavebního zákona porušit. Stavební úřad tak dle názoru zdejšího soudu postupoval při vypořádání námitek účastníků řízení v souladu s právními předpisy.
37. Žalobce rovněž namítá porušení zásady proporcionality a zneužití moci správním orgánem. Činí tak opět zcela obecně.
38. Tvrdí-li žalobce, že dojde-li ke konfliktu mezi zájmem soukromým (tu pravděpodobně zájmem žalobce na realizaci předmětné stavby) a zájmem veřejným (realizací staveb v území v souladu s územním plánem), „musí správní orgán dbát oprávněných zájmů jednotlivce s odkazem na Listinu základních práv a svobod“, pak se takové tvrzení jeví zdejšímu soudu v kontextu celého případu, kdy žalobce zcela v rozporu se stavebním zákonem, resp. stavebním povolením, přistoupil k realizaci nepovolené stavby, jako ryze diatribní; lze totiž jen stěží hovořit o „oprávněných zájmech“ žalobce na realizaci stavby hrubě v rozporu s územním plánem bez, resp. v rozporu se stavebním povolením, a sankcionování takového protiprávního jednání lze jen stěží považovat za zneužití moci žalovaným či stavebním úřadem. Zdejší soud tak ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.
39. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

40. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána. Osobě na řízení zúčastněné soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí nějaké náklady vznikly, a proto bylo rozhodnuto tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6.2.2020

David Raus v.r.
předseda senátu